

150101 Nyårsdagen, första årgången Johan Svedberg

Det finns en gammal gåta som lyder så här
– *Vad är det som är ditt men som andra använder mer än du?*

Svaret är – ditt namn.

Våra namn är viktiga. Även om vi allihop har olika relationer till våra namn så är det namn som är vårt eget viktigt.

Att lära sig en annan persons namn är en viktig respekt. Lära sig stava, lära sig uttala rätt och framför allt komma ihåg. Om jag blir igenkänd med namn så är jag sedd av den andre.

Ibland kan vi också höra att någon säger – hon har gjort sig ett namn. Exempelvis i musikbranschen. Någon har blivit igenkänd, när man hör ett namn så tänker man på en som är begåvad.

Likaså negativt. Man kan dra sitt namn i smutsen. Göra något som ger negativa associationer.

Namnet är viktigt, och i dagens korta evangelietext får Jesus sitt namn. Det står inte så mycket om det i Lukasevangeliet, där vår text är hämtad. Vi får bläddra till Matteus evangelium, där det är Josef som namnet av Herrens ängel. Namnet Jesus är en omformning av namnet Josua, och betyder – *Herren är räddningen*.

De allra flesta namn bär en betydelse, så gör även Jesu namn. Det bär en association och en historia.

Jesus ska bli den som räddar och frälser folket. Hans uppdrag ligger redan i hans namn. Vi tror att han är Herren och att han är räddningen.

Från allra första början har Jesus namn också blivit vår bekännelse. Vi säger – jag tror på Jesus.

I den tidiga kyrkan var det viktigt för att visa att man inte trodde på kejsaren. I den romerska kejsarkulten var det kejsaren som man trodde på. Kejsaren var också del av det gudomliga.

Men de första kristna vägrade tro på kejsaren. Ni som var här på luciaspelet den 13 dec hörde en legend där Lucia blev dödad just för att hon vägrade överge sin tro på Jesus.

Hos Paulus är bekännelsen att Jesus är Herren en grundbult. Det handlar om att leva i denna tro. Inte bara för att markera sitt avstånd från kejsaren, också för att markera sin tro på att det som hänt i Jesu uppståndelse från de döda är en verklighet för oss alla.

Jesus är en räddare. Hans död och uppståndelse ger mig räddning.

I Jesus möter jag Gud.

Att bekänna Jesus som Herre är att tro. Det är att erkänna, bekänna att Jesus och jag har en relation.

Att bekänna Jesus som herre har varit och är ett viktigt ställningstagande.

Det gäller allt från att vi står upp och gör det här i kyrkan, bär ett kors runt halsen, tatuerar ett kors på handen, har en fisk på bilen.

När vi bekänner så blir det en verklighet, när det är en verklighet så bekänner vi. Det här hänger hela tiden ihop. Att tro och bekänna, att bekänna och tro.

Är du lycklig, eller osäker, är du nöjd eller orolig så bekänn. Be.

Den fjärde advent predikade jag om Maria, Jesu mor. Den söndagen var det hon som stod i centrum, Maria som bekännare. Det handlade inte så mycket om Jesus. Nu är Jesus född. Det är julens mysterium att vi har fått ett ansikte och ett namn på Gud. Någon att tala med, någon att tro på.

Vi får tala med Jesus. Som jag nämnde den fjärde advent finns det flera böner vi kan använda. En gammal är – *Jesus Kristus, Guds son, förbarma dig över mig.*

Tala med Jesus och använd hans namn i bönerna. Var personlig. Tala med Jesus som du talar med en vän. Tala om det du tänker och känner. Det behöver inte vara tillrättalagd eller precist.

Tala om det du ser, tänker på, söker, gläder dig över.

Låt er relation ta plats i ditt liv. Och använder du namnet, Jesus, så tillåter du, erkänner du, bekänner du att ni har en relation.

Amen